

טשולנט שחיתות* בשבת בצהריים בדיזנגוף 110 (מאה ופרסר)

★ ביידיש זעה מצלצל יותר טוב.

אולי בעזרת החבר השלישי נצא מלבנו לנורמאליות.

נחמץ פורת, רחובות

נשיא רחום וחנון

כדי שלא יבזבז את זמנו, מציע היינא לנשיא להנהיג חנינה ג' - ת - מראש - על עבירות.

החנינות שהעניקו לצדיקי-הרור, בניהו אהרני ואריה בריוסף, הן מעשה הומאני יהודי, האופייני ליהודים רחמנים בני רחמים. בניהו אהרני ואריה בריוסף אינם פושעים פליליים שביצעו מעשיהם למען בצע כסף או טובות-הנאה. גיבורי-ישראל אלה ביצעו מעשה פטריוטי ציוני, למען בהחלט לחנינה. תמהני, מדוע בכלל נשפטו ונרדפו לעונש-מאסר ולקנס. אין ספק, שראויים הם בהחלט לפרס על מעשם האמיץ.

כדי למנוע בעתיד מצדיקים פטריוטים צער ועוגמת-נפש, מיש פטים וחקירות במישטרה, עליך להכריז על חנינה מראש לכל גיבור יהודי, המבצע מעשה פטריוטי למען העם היהודי וארץ-ישראל השלמה. תוכל להכריז כבר עכשיו על חנינות מראש לרוצחי אמיל גרינצווייג.

שאינו רואה, שאינו שומע ושאינו נוער החבר השלישי בטריאומווירט

קשה לומר שסיכומים אלה מקנים לגונן מעמד-כבודה בין מצביאי צה"ל, ועל כך בוודאי, כיום מן הימים, תאמר ההיסטוריה את דברה. אולם כמה שבוודאי גונן לא חנון, אלה כללי נימוס והתנהגות אלמנטאריים, שבהם חייב כל אדם ובוודאי מי ששירת כאלוף צה"ל. (יתכן שהשמות הממושכת של גונן באפריקה, תוך קשרים עם מלכים ורודנים, הקנתה לו אמות התנהגות חדשות.)

אגודת עיתונאי-ירושלים על אריאל שרון. דרהקרב בין שרון ואמצעי התיקשות עתיקיומין הוא. שרון ררף את העתונאים בגסות-רוח בולדורית, העיתונות (ובצדק!) לא נתרה חייבת. סיפור קצר ימחיש זאת. לפני שנים מספר, בהיותו שר המלחמה (סליחה, הביטחון), ערך שרון ביקור קצר באחת ההיאחזויות בגדה. שיירת המכוניות הארוכה של מקורבים, עוזרים וכמה עיתונאים עשתה דרכה בשבילים נרחבים. לפתע עצרה השיריה לפני חומת סלעים. שרון, שהיה במכונית הראשונה, ירד והחל מזוץ את הסלעים. עיתונאי אחר, שהיה בסוף השיריה, רץ קדימה והחל מצלם את השר. שרון ראה אותו, הרים סלע גדול ואמר לעיתונאי, ילדי מושכה ותיקה בארץ: אני הכרתי מהמושכה שלך אנשים אמיצים עם

פוליטיקאים יוסף בורג ודויד בן-גוריון עוד 10 שנים

לרוצחי תלמידי המיכללה האיטלאמית בחברון, למטמני הפצצות אצל בסאם שכעה, כארים חלף ואיבראחים טאויל. שבתאי לוי, רמת-גן

האופוזיציה אשמה - לא בנין

סוף-סוף נתגלה מי אחראי למצב הכלכלי החמור: לא הממשלה, לא משרד-האוצר - האופוזיציה!

האופוזיציה מתקיפה ללא הרף את בנין והממשלה, בגלל המצב הכלכלי החמור של המדינה, בזמן שהאופוזיציה ובעיקר הסתדרות - גרמו למצב החמור הזה.

נשאלת השאלה: מאין בא הכסף לסלודיות, לוודיאן, למכוניות ולטיולים לחו"ל - אם לא ה"הרות" להסתדרות (של האופוזיציה), שסחטת כסף לאין גבול, בעזרת עיצומים ושביתות, ובעיקר בעזרת מכשיר השמחה היקר, המגדיל את הפער החסר באופן חמד ומסוכן ביותר? לכן, לא בנין אשם אלא האופוזיציה שימושן שובב, בני-ברק

לידעח הקוראים
מכתבי קוראים מתפרסמים בקצורים המתאימים מתכננם ומשיקלי מקום. עדיפות תינתן למכתבים קצרים, מדויקים ב מבנת-תיבה, שצורה אליהם תמנת היתב. מכתבים בערי לברש לא יפורסמו. אין די מערכת מחזירה את המכתבים שתקבלו בה.

כוננתי להערות מעליכות ופוגעות שהשמיע גונן כלפי רביאלוף חיים לסקוב ז"ל, בניסיונו האדמ-שכנע לנקות עצמו מדברים שהושמעו נגדו. השמצות אלה, אשר הנני לא טובל אותן, כלפי אדם שאיננו עוד בחיים, בוודאי שאינן מראות לא על חניך, תרבות וכללי התנהגות אלמנטאריים, מה עוד שמדובר באדם כגונן, אשר התפאר לא פעם בעבר בחינוכו הדתי.

לדבר סרה באנשים שאינם בחיים, מה עוד מכלי להוכיח את אמיתות הדברים, היא מידה מגונה. וכאי היה חיים לסקוב ליחס אחר, ולא אבוא כאן לפרט את זכויותיו.

טוב היה עושה מר גונן, אם יש לו השגות לדברים שנאמרו עליו ומעשים או חוסר-מעשים שיחסרו לו, אילו במקום לעסוק במסחר בנשק ובחרי פושיה-לומים, היה קודם רואג להוכיח את צדיקתו - ולא-דווקא בדרך של השמצת אנשים, אשר לדאבוננו אינם עוד בחיים.

יוחנן גולדברג-בידן, תל-אביב

קבינט הנורמאליות
הקורא קיבל גלויח מיוגוסלוויה (ראה בראש העמוד). התייעץ עם שכניו ברחובות, וגיבש הצעה להרכב הממשלה החדשה. הטריאומווירט המתאים להנהיג את ישראל בשנים הקרובות:
1. שאינו רואה,
2. שאינו שומע,
3. שאינו נוער.

בורה יהלומים גונן חינוך דתי

ביצים כאלה. אבל אתם, העיתונאים, המשיך שרון כועמו, כשהוא מרים כמה אבנים קסנטנות, לכם יש ביצים כאלה. העיתונאי השיב מייד, שהגברים היחידים כמושכה שיש להם אשכים בגודל סלעים, הם אנשים שלקו בשבר. סמ"י ארגון, נתניה

הנורמות של גורודיץ

כשחיים לסקוב היה מחוץ סר-עבודה, משה דיין בא לעזרה ויגנה אותו כנציב קבילי-חזיליים. אחרי-כך, בועדת-אגרט, הקר המור עסק את המעסיק, האשים שמואל גונן (העולם הזה, 27 בספטמבר).

על חלקו, פועלו, הצלחותיו והתנהגותו של אלוף (מ"ל) שמואל (גורדיש) גונן במלחמת יום הכיפורים, השמיעו את דבריהם, בפומבי ובמיסגרות אחרות, חברי ועדת-אגרט ואישים בעלי מידע ממקור ראשון. כל אחד יכול לקרוא ולהתייחס אליהם כפי שהוא מבין. לעדויות ולמסקנות אלה מצטרפות לאחרונה גם העדויות של תת-אלוף אריה כראון, מזכירו הצבאי של משה דיין ז"ל.